

Rebecca Yarros

REBEL

Zij is stoer. Zij is sexy. Zij is onoverwinnelijk.
Of toch niet?

THE RENEGADES

REBEL

Eerder verschenen van deze auteur
bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Onverminderd (Flight & Glory 1)

Onbereikbaar (Flight & Glory 2)

Onverwacht (Flight & Glory 3)

Onweerstaanbaar (Flight & Glory 4)

Wilder (The Renegades – deel 1)

Nova (The Renegades – deel 2)

Rebecca Yarros

REBEL

The Renegades – boek 3

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401914253
ISBN e-book 9789401914260
NUR 285 / 340

© 2018 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Rebel*,
© 2017 Rebecca Yarros

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Rights Mix, Verona (I),
in samenwerking met Entangled Publishing, L.L.C. in de Verenigde Staten.

Vertaling Jeannet Dekker
Omslagontwerp Julie Bergen, Riverside Studio
Omslagfoto iStockphoto.com / Andrey Danilovich
Vormgeving binnenwerk Andries Mol, studio-mol.com

www.rebeccayarros.com
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Voor Emily Lynn, mijn eigen kleine rebel, mijn inspiratie,
mijn favoriete huwelijkscadeau, mijn mede-*One-Tree-Hill*-bingekijker,
mijn vriendin en vooral: mijn dochter. Twijfel niet,
jij bent de verandering die de wereld nodig heeft.

HOOFDSTUK 1

Penna

Las Vegas

Die jongen stond nog steeds te kijken.

Ik stond in de lobby van hotel Bellagio door mijn appjes te bladeren die ik grotendeels ongelezen liet, en toen ik opkeek, zag ik dat de slungelige tiener me nog steeds aan stond te gapen. Hij droeg een petje van Fox Motocross en een shirt van Nitro Circus World Game, en als ik af moest gaan op de manier waarop hij van mij naar zijn telefoon keek en weer terug, wist hij wie ik was.

Gelukkig ging op dat moment mijn eigen telefoon, waardoor ik gemakkelijker kon negeren dat hij op dit moment waarschijnlijk mijn verblijfplaats stond te tweeten.

Fantastisch.

Little John: *Alles is geregeld.*

Penna: *Dank je. Over een kwartier voor de ingang?*

Little John: *Ik vind het nog steeds een waardeloos idee.*

Penna: *Dat zal ik onthouden.*

Ik stopte mijn telefoon in mijn achterzak en zag dat de jongen even keek hoe ver zijn ouders met inchecken waren en daarna naar mij liep.

‘Pardon?’ Zijn stem kraakte.

‘Wat is er?’ vroeg ik glimlachend.

‘Dit is vast heel stom, dat weet ik, maar ben jij... Rebel?’

Betrapt.

‘Klopt.’ Ik dwong mijn gezichtsspieren tot een lache.

Hij sperde zijn ogen open en mijn glimlach werd gemeend. ‘Ik ben gek op je.’ Zijn gezicht werd knalrood. ‘Ik bedoel, ik kijk heel graag naar je. O shit, ik ben echt geen stalker of zo.’

Mijn schouders schudden zachtjes van het lachen. ‘Het geeft niet, ik weet precies wat je bedoelt.’

Een paar selfies later was de jongen helemaal gelukkig.

‘Wil je iets voor me doen?’ vroeg ik toen ik zijn petje signeerde.

‘Zeg het maar.’

‘Het is heel belangrijk. Wil je nog een paar uur wachten voordat je die foto’s op social media post?’ Ik had geen enkele garantie dat hij zou doen wat ik vroeg, maar ik wist dat ik me beter voelde als hij nu ja zei.

Hij knikte enthousiast. ‘Ja, natuurlijk. Geen probleem!’

‘Dank je.’ Ik gaf hem zijn petje terug en zijn ouders kwamen hem halen.

Ik had me al omgedraaid en wilde naar de bar lopen toen hij me riep. ‘Rebel, betekent dit dat je weer terug bent?’

‘Daar komen we zo achter,’ zei ik tegen hem voordat ik uit het zicht verdween.

Ik kon nog altijd moeilijk geloven dat we zo beroemd waren dat ik werd herkend, maar deze keer voelde het anders. Misschien wel omdat ik nu voor het eerst in mijn eentje was. Pax, Landon, Nick en Brooke waren er niet bij. Of misschien kwam het wel doordat ik in de afgelopen drie maanden aan geen enkele stunt van de Renegades had meegedaan.

Nee, dat was het niet. Het voelde zo vreemd omdat dat joch me had herkend terwijl ik zelf niet meer wist wie ik was.

Rebel. Die bijnaam had ik al heel jong gekregen, zodra duidelijk was geworden dat ik niet voldeed aan het beeld dat mijn ouders van een dochter hadden. Crossmotoren, snowboards, parachutes en bungykoorden waren mijn poppenhuizen. De X Games kwamen in de plaats van dansles. Ik overtrof alle verwachtingen door goud te winnen op het onderdeel Whip, dat tot dan toe het domein van de jongens was geweest. Ik ging niet op softbal, maar gaf toe aan mijn zucht naar adrenaline en extreme sporten en richtte samen met mijn drie beste vrienden de Renegades op. Als je wilde dat ik iets deed, moest je tegen me zeggen dat ik het niet kon. Dan kwam de rebel in me naar boven.

Maar deze keer was het anders. Deze keer rebelleerde ik tegen mijn vrienden. Door in mijn eentje mijn ding te doen.

Ik liep door het lawaaiige casino naar de bar waar ik met Patrick had

afgesproken. Mijn wijde, mouwloze top, skinny jeans en zwarte Vans vielen hier uit de toon, maar ik was eraan gewend om op te vallen.

Een snelle blik door de bar maakte duidelijk dat Patrick er nog niet was, dus ik liep naar de toog en leunde tegen de granieten bovenkant.

‘Wat mag het zijn?’ vroeg de barkeepster.

Ik liet me op een kruk zakken. ‘IJSwater met citroen, graag.’

‘Komt eraan,’ zei ze, en ze liep weg om mijn drankje in te schenken.

‘Je leeft gevaarlijk?’ hoorde ik naast me een diepe stem met een licht accent vragen.

Ik draaide me om en hapte onwillekeurig naar adem.

Kijk, dat is dus een fatale glimlach.

Hij was zo ontzettend knap dat je wel naar hem moest kijken. Hij had dik zwart haar dat militaristisch kort geknipt was, diepe chocoladebruine ogen, een gebruide huid en een lach waardoor ik tegen de toog moest leunen in de hoop dat die dan het kwijl kon opvangen dat uit mijn mond liep. Kuiltjes in zijn wangen en...

O fuck, dat is pure armporno.

Hij had de mouwen van zijn overhemd opgerold, zodat zijn prachtige bicepsen duidelijk zichtbaar waren. Mijn maag trok samen. Ik had in jaren niet meer zo lichamelijk op een lekkere vent gereageerd.

Hij trok een wenkbrauw op en die glimlach werd sexy. Dodelijk. Hij was zich heel erg bewust van het effect dat hij op me had, maar desondanks deed hij niet arrogant of slijmerig, zoals ik van veel mannen gewend was. Hij lachte juist speels en dat ontlokte ook mij een lachje. Toen schudde ik mijn hoofd. Ik werd aan één stuk door omringd door knappe, verrukkelijk gespierde jongens, maar blijkbaar was er een onbekende vent in een hotelbar voor nodig om me helemaal week te maken.

Een onbekende, die niet wist wie ik was of wat ik deed of wat ik in de afgelopen drie maanden had meegemaakt.

‘Ik ben Cruz,’ zei hij. Hij draaide zich op zijn barkruk naar me om.

‘Ik ben Pen... Penelope.’ Het was vreemd om mijn volledige naam te gebruiken, want iedereen noemde me altijd Penna. Maar vanavond was ik Penna niet. En ook geen Rebel. Ik wist zelf niet eens wie ik was.

‘Penelope,’ herhaalde hij. Hij streelde mijn naam met dat accent van hem.

Van mij mag het, dat klinkt zo lekker.

Wat voor accent was dat? Spaans? Nee, dat was het niet, maar het klonk even sexy.

‘Je drinkt vanavond niet?’ Hij streek met zijn duim over zijn nog altijd volle glas. Geen trouwring.

Ik bedankte de barkeepster en legde vijf dollar op de bar toen ze me mijn glas water met citroen gaf. Daarna wendde ik me weer tot Cruz. ‘Nee, ik moet helder blijven.’

Een van zijn zwarte wenkbrauwen ging omhoog. ‘Ben je nog te jong voor alcohol?’

‘Wil je dat graag weten?’

Ben je aan het flirten?

Ik flirtte niet. Nooit. Misschien voor de camera's en met het publiek, maar nooit in een gesprek als dit.

‘Ja, graag.’ Hij boog zich voorover.

Ik deed hetzelfde en fluisterde in zijn oor: ‘Ik ben zo jong dat het strafbaar is als je het met me doet, dus pas maar op.’ Jezus, wat rook hij lekker, naar warme, dure aftershave... en naar iets waar ik mijn vinger niet op kon leggen.

Hij fronste zijn wenkbrauwen, alsof hij probeerde te bepalen of ik een grapje maakte, en ik schoot in een heldere, onbezorgde lach.

‘Grapje. Ik ben eenentwintig. Volgende maand word ik tweeëntwintig.’

‘Godzijdank.’ De blik in zijn ogen schudde al die hormonen wakker die zo lang hadden geslapen. Ik nam nog een slokje van mijn water en hoopte maar dat de ijsblokjes delen van me konden koelen die maar beter niet zo warm konden worden.

Voordat ik mezelf nog dieper in hem kon verliezen, gaf iemand me een harde tik op mijn billen.

O nee, dacht het niet.

Ik draaide me met een ruk om, plantte mijn elleboog in de buik van de vent achter me en legde daarna mijn hand rond zijn keel om hem tegen de bar te duwen.

Fokking Patrick.

‘Relax, Rebel, ik wil je alleen maar scherp houden,’ zei hij met een glibberig lachje. Hij stak beide handen omhoog.

‘Blijf voortaan met die vieze klotepoten van mijn kont, anders maak ik er twee bloederige stompjes van.’

Hij keek me zogenaamd verbaasd aan. ‘Dat is toch geen taalgebruik voor een dame?’

‘Bek houden, Pat. Je had me dit nooit geflikt als Pax en Landon erbij

waren geweest.' Ik liet zijn keel los en ging weer op mijn kruk zitten, me akelig bewust van het feit dat Cruz nog steeds naast me zat. Hij dacht nu vast dat ik compleet gestoord was.

Patrick wierp me nog een glimlach toe en ging op de kruk aan de andere kant van me zitten. Hij wees naar de tv boven de bar, waarop de hoogtepunten van de X Games van vandaag te zien waren. 'Nou, dat zijn ze niet. Daarom heb je mij gebeld.'

'Ik heb jou gebeld omdat je de enige Renegade bent die niet aan de andere kant van de wereld of in Aspen zit en ik iemand nodig heb die ik kan vertrouwen.' Ik keek weer even naar Cruz, die zich had omgedraaid naar zijn vrienden.

Dat was waarschijnlijk het beste. De kans was toch klein dat er iets tussen ons was gebeurd.

'Ja, nou, de zomerspelen zijn meer mijn ding,' merkte Patrick op.

Ik richtte mijn aandacht weer op hem. Hij was vrij gemiddeld voor een Renegade. Een goede sportman, maar niet de beste. Knap, maar geen... nou ja, geen Cruz. Hij boog zich naar me toe, zodat ik zijn warme adem in mijn gezicht voelde. 'En ik hoopte nog wel dat je wat meer van me wilde.'

Ik knipperde en deinsde terug. Dat kon niet waar zijn. 'Heb je gedronken of zo?' Ik hoopte maar van niet. Renegades konden roekeloos zijn, op het gevaarlijke af, maar we hadden regels, en een daarvan was dat je nooit een stunt onder invloed van drank, drugs of wat dan ook deed. Dat kon je dood worden.

Hij haalde zijn schouders op. 'Een paar glazen. Niks om je druk over te maken. Ik kan nog steeds springen.'

'Nee, dat kun je niet.' Ik wendde mijn blik af. Mijn plannen losten sneller op dan het ijs in mijn glas.

'Waar heb je het over? Dat kan ik wel.'

Met een ruk draaide ik mijn hoofd naar hem om. 'Nee, dat kun je níet. Dat is te riskant.' Wat moest ik nu doen? Mijn hele plan laten varen? Wachten en om versterking vragen? Toegeven dat ik dit niet in mijn eentje kon?

Er verscheen een gemene blik in zijn ogen. 'Het is verdomme niet aan jou om dat te bepalen.'

Ik voelde een ijzige woede door me heen trekken. 'Ik ben een Original. Dit is mijn stunt, dit zijn mijn spullen, en ik kan je vertellen dat jij niet meer meedoet.'

Hij maakte een minachtend geluid en gleed van zijn barkruk. 'Krijg de

tering, Penna. Op een dag maait iemand je nog van dat voetstuk waar je op denkt te staan. Iedereen weet dat je kapot bent. Je zoekt het zelf maar uit, ik ben pleite.' Zonder om te kijken liep hij weg en ik wenste opeens dat ik een glas wodka in plaats van water had.

Wat één ding betreft had hij gelijk: ik was kapot. Dat gaf ik niet gemakkelijk toe, maar nu mijn beste vrienden in Aspen vierden dat ze medailles op de X Games hadden gewonnen terwijl ik me hier in Vegas verborgen hield... tja, daaruit bleek wel dat ik stuk was.

Ik had daar ook moeten zijn, ik had samen met hen en tegen hen moeten strijden. Rebel had dat gedaan. Die was stoer en slim en wist wat ze kon en wat ze waard was. Maar op de een of andere manier had ik Rebel in een stadion in Dubai achtergelaten, verpletterd onder het gewicht van een crossmotor en een lamp die haar eigen zus naar beneden had gegooid.

In de afgelopen drie maanden had ik me weer gewoon Penna gevoeld, en wat ik ook deed, ik kon Rebel niet tot leven wekken. Ik kon haar niet duidelijk maken dat ze in actie moest komen om te voorkomen dat ik kapotging.

Een maand geleden, vlak voor de kerst, hadden de artsen mijn been genezen verklaard, maar ik had elk excuus aangegrepen om niet op een motor, sneeuwscooter of welk voertuig dan ook te hoeven stappen dat me weer onderdeel zou maken van de Original Renegades. Na al die tijd in het gips was ik niet meer in vorm, maar mijn lijf was niet het enige wat moest revalideren. Mijn hoofd zat vol watten, ik kon me niet concentreren en mijn hart was gebroken. Ik miste de enige die ik niet mocht missen: Brooke.

Vanavond had mijn eerste stap terug naar het stoere leventje moeten zijn.

Daar zit je dan met al je plannen. Je weet dat je het niet alleen mag doen.

Die regel van de Renegades negeren was al net zo erg als onder invloed een stunt doen. We voerden onze stunts nuchter en clean uit, en altijd met de hulp van een van de anderen.

'Gaat het een beetje?' De stem van Cruz brak door mijn waas van zelfmedelijden heen.

'Ja hoor,' verzekerde ik hem, maar het lukte me niet om te glimlachen. 'Mijn plannen voor vanavond zijn alleen compleet overhoopgegooid.'

'Als die plannen met die handtastelijke lul te maken hadden, lijkt dat me alleen maar positief.'

‘Dat heb je gezien?’ vroeg ik, blij dat ESPN inmiddels was overgeschakeld naar de hoogtepunten van het ijshockey.

‘Ja. Ik had je eer best willen verdedigen, maar het was duidelijk dat je dat heel goed zelf kunt.’ Hij hief zijn glas naar me, maar zette het neer zonder een slok te nemen.

‘Dank je.’ Doordat ik zo vaak in het gezelschap van Landon en Pax was, hoefde ik zelden voor mezelf op te komen. Het verbaasde me dat ik het zo fijn vond dat een ander me als sterk en krachtig zag.

Er stroomde een stoet bruiloftsgasten naar binnen, met in hun midden een bruid in een strapless wit jurkje dat een prachtig contrast met haar lichtbruine huid vormde. Ze leunde naast me over de toog en floot toen de barkeepster haar niet meteen zag staan. Een meid naar mijn hart.

‘Ik heb mineraalwater nodig, mijn vriendin heeft wijn op haar jurk gemorst,’ zei ze.

‘Wat ga je de rest van de avond doen, nu je plannen in het water zijn gevallen?’ wilde Cruz weten.

Ik keek op mijn telefoon. Little John stond buiten op me te wachten.

Tja, wat ging ik doen? Dat was de hamvraag. ‘Weet ik nog niet.’

‘Wij hebben geen concrete plannen,’ zei hij met een knikje naar zijn vrienden, ‘dus als je wilt, mag je met ons mee. Of jij en ik kunnen hier samen nog even blijven niet-drinken,’ voegde hij er met wederom een oogverblindende lach aan toe. Voordat ik antwoord kon geven, riep een van de mannen aan de bar hem. ‘Denk er maar even over na,’ zei hij voordat hij zich tot zijn vrienden wendde.

‘Meid, ik zou meer doen dan nadenken,’ bemoeide de bruid naast me zich ermee. ‘Ik zou er meteen bovenop springen.’

Ik verslikte me bijna in mijn water. ‘Wat zei je?’

‘Je hoorde me wel. Je krijgt er spijt van als je hem laat lopen.’ Ze bekeek Cruz van top tot teen.

‘Niet te geloven dat ik heb gemorst!’ onderbrak een blonde vrouw met een zuidelijk accent ons. Op haar lichtgroene jurk zat een rode vlek.

‘Maak je niet druk. De foto’s zijn al gemaakt en we hoeven alleen nog maar te feesten,’ stelde de bruid haar gerust. ‘En er moest wel iets misgaan, dat hoort bij ons.’

‘Heb je al iets besteld?’ vroeg een vrouw met rood haar die bij hen kwam staan.

‘Alsjeblieft.’ De barkeepster zette een flesje op de bar.

Het meisje tekende de bon voor het water af. 'Dank je. Ember, doe jij het?'

'Ja.' De vrouw met het rode haar begon de jurk van de blondine met het water te deppen.

De bruid draaide zich om en leunde tegen de toog. 'Ga je ja tegen hem zeggen of niet?' vroeg ze aan mij, met een knikje naar Cruz.

'Ik... eh... dat weet ik niet.'

'Ik zou het maar wel doen. De laatste keer dat een vent zo naar mij keek... Nou, laten we het erop houden dat hij voor me op tafel klom en dat ik met hem voor het altaar eindigde,' zei ze met een lachje in de richting van de deur, waardoor net drie mannen binnenkwamen.

Mijn telefoon gaf aan dat er een berichtje was.

Little John: *Kom je nog? Je hebt niet veel tijd meer.*

Ik slikte en nam in gedachten alle mogelijke scenario's door. Als ik het nu eens in mijn eentje deed? Landon en Pax zouden laaiend zijn, maar die zouden toch al kwaad zijn omdat ik niks tegen hen had gezegd. En als ik het nu eens liet zitten? Zou ik dan ooit nog het lef hebben om terug te komen? Ik was nooit zo'n meisje geweest dat eerst haar teen in het water stak, ik was altijd meteen van de hoge duikplank gesprongen.

'Echt, grijp je kans,' drong de bruid aan, terwijl een beer van een vent in een smoking haar over zijn schouder tilde.

'Genoeg gepraat,' zei hij glimlachend. 'Josh, doe jij de deur open?'

'Ga ervoor!' fluisterde de bruid op luide toon voordat ze zich lachend weg liet dragen.

'Ik doe het wel!' riep een andere man, die voor het zestal de deur opendeed.

Ik streek met mijn duim het vocht van mijn beslagen glas en wierp een paar steelse blikken op het drankje van Cruz, dat nog altijd onaangeroerd was.

Misschien...

Het was krankzinnig, maar dat was mijn plan ook.

'En, zin om met ons mee te gaan?' Cruz draaide zich naar me om. Zijn vrienden stonden op, klaar om te gaan.

Spring. Daar ben je goed in.

'Heb je toevallig verstand van parachutes?'

Zijn wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Meer dan jij, vermoed ik.’

‘Dat denk ik niet.’ Ik kon een glimlach niet onderdrukken. Telkens wanneer onze blikken elkaar kruisten, kneep mijn buik even samen, maar ik had me nog nooit zo goed gevoeld.

‘Om de een of andere reden verbaast dat me niet,’ zei hij langzaam.

‘Cruz, ben je zover?’ vroeg een van de mannen.

Hij hield vragend zijn hoofd schuin.

‘Ik heb een beter idee,’ zei ik zacht.

‘Laat maar horen.’

‘Heb je zin om samen met mij iets heel gevaarlijks te doen?’ Ik hield mijn adem in toen hij naar me keek, want hij keek niet alleen, hij zag me echt. In die paar tellen voelde ik me naakt. Zijn blik liet mijn gezicht geen moment los en al mijn instincten zeiden dat ik de andere kant op moest kijken, maar zijn ogen waren gemaakt om in te verdrinken en ik ging nu al kopje-onder.

‘Kun je er iets meer over vertellen?’

‘Nee. Je moet nu ja of nee zeggen,’ zei ik met meer bravoure dan ik voelde.

‘Cruz?’ drong zijn vriend aan.

Ik zag de zwijgende tweestrijd in zijn ogen voordat hij langzaam knikte. ‘Gaan jullie maar alvast. Ik kom later wel,’ zei hij tegen zijn vrienden zonder het oogcontact met mij te verbreken.

Mijn hart maakte een sprongetje en mijn polsslag begon te galopperen.

Holy shit, ik ga dit echt doen.

Ik hoopte dat hij niet had gelogen, dat hij echt ervaring had. Hoe groot was de kans dat ik in een bar iemand tegenkwam die dit met mij kon doen?

Het is het noodlot, fluisterde mijn hart.

Hou je bek, antwoordde mijn verstand.

Ik werd nooit week van mannen. Dat maakte je zwak en kwetsbaar.

‘Zullen we?’ vroeg hij. Hij ging staan. Zijn vrienden liepen al naar buiten.

Ik liet me van mijn kruk glijden. Whoa. Ik was ruim een meter zeventig, maar hij was zeker tien centimeter langer. En dat lijf. Als ik op die bijzonder goed ontwikkelde armspieren moest afgaan, was hij misschien nog wel gespierder dan Pax en dat was een hele prestatie. We liepen naar de uitgang, waar Little John stond te wachten.

‘Ik moet wel bekennen dat dit misschien niet honderd procent legaal is,’ gaf ik toe.

‘Je zit vol verrassingen, hè?’ zei hij zacht. Hij hield de deur voor me open.

‘Je moest eens weten.’ Vanavond wist ik zelfs mezelf te verrassen.

HOOFDSTUK 2

Cruz

Las Vegas

Toen ze in de zwarte sedan stapte die voor het Bellagio op ons stond te wachten, dwaalde mijn blik onwillekeurig af naar haar billen. Ik was er trots op dat ik vrouwen doorgaans met respect behandelde en niet naar hen loerde, maar die kont was recht voor me, volmaakt rond en aaibaar, verpakt in een jeans die leek te zijn gemaakt met alleen haar in gedachten.

‘Kom je nog?’ vroeg ze vanuit de auto. Ze trok een leren jack aan.

Dit kon een episch avontuur of ware horror worden, maar wat het ook werd, ik deed mee.

Ik liet me op de leren bank zakken en we reden al weg voordat ik mijn gordel had kunnen vastklikken. De grote, kale man die achter het stuur zat, keek me even aan voordat we de Strip op draaiden. ‘Jij bent Patrick niet.’

‘Ik ben Patrick niet,’ bevestigde ik.

De man sperde even zijn ogen open.

Was hij haar chauffeur? Haar bodyguard?

Laat hem alsjeblieft geen jaloeers vriendje zijn.

‘We doen het zonder Patrick,’ zei Penelope met een blik uit het raampje. ‘Ik moest hem dumpen. Hij had gedronken.’

‘Dat meen je niet!’ riep de man.

‘Dat meen ik wel. Met zo iemand ga ik niet naar boven.’

De man tikte met zijn vingers op het stuur terwijl we wachtten totdat het verkeerslicht op groen sprong. ‘Shit. Oké, en wie is deze gast?’

‘Little John, dit is Cruz. Cruz, dit is Little John. Hij is onze stuntmanager en een erg goede vriend,’ legde Penelope uit.

Little John? Net als in *Robin Hood*?

‘Oké.’ Ik besloot er maar gewoon in mee te gaan. Stuntmanager... Jezus, wie was deze vrouw?’

‘En wat maakt hem geschikt om mee te doen? Of heb je de eerste de beste knappe vent uit de lobby gehaald?’

‘Het was de bar, om precies te zijn,’ verbeterde ik hem toen we weer in beweging kwamen en hij een zijstraat insloeg.

‘Fuck, Penna, ben je niet goed wijs? Je kunt niet zomaar een volslagen vreemde in een harnas hijsen en denken dat het goed afloopt. Pax en Landon worden niet goed.’

‘Zij zijn niet mijn probleem,’ antwoordde Penelope, maar ze strekte haar hand uit op haar dij.

Misschien zijn die Pax en Landon jaloerse vriendjes.

‘Nee, maar wel dat van mij. En deze gast,’ zei hij, terwijl hij met de duim van zijn vrije hand naar mij wees, ‘wordt ook mijn probleem als hij dit niet overleeft.’

‘Hij zegt dat hij kan springen,’ beweerde ze.

‘O ja?’ beet Little John haar toe. We stopten aan de achterkant van het Linq Casino en Hotel. ‘Heeft hij een paar tandemsprongen met zijn maten gemaakt om het van zijn bucketlist te kunnen strepen? Dit is niet niks, Penna, hij kan zwaargewond raken.’

Oké, zo is het wel genoeg.

‘Hoor eens, ik heb geen idee wat we aan het doen zijn of wie jullie zijn, maar ik heb bijna honderd sprongen met de tweeëntachtigste divisie achter de rug, dus je kunt me niet bepaald een beginner noemen.’

Dat leverde me verbaasde blikken van hen allebei op, maar ik vond het veel leuker om de blauwe ogen van Penelope groter te zien worden. Ze leek me het soort meisje op wie je niet gemakkelijk indruk kon maken.

‘Heb je bij de luchtmacht gezeten?’ vroeg Little John.

‘Ik heb mijn drie jaar volgemaakt en ben toen weer vertrokken,’ antwoordde ik.

‘En ik maar vragen of je iets van parachutes weet.’ Penelope trok heel schattig haar neus op.

‘Ja dus. Blijven we hier trouwens de hele avond zitten? Want ik kan me herinneren dat een beeldschone dame me iets gevaarlijks heeft beloofd wat niet geheel legaal schijnt te zijn.’

‘Niet geheel?’ snauwde Little John tegen Penelope. ‘Heb je hem überhaupt wel iets verteld?’

‘Het was zeg maar een overhaaste beslissing.’

‘Overhaast, jij? Goh, wat een verrassing,’ zei hij sarcastisch.

‘Doe niet zo lullig. Is alles geregeld?’

Hij mompelde iets wat klonk als ‘ze maken me helemaal af’ en deed toen zijn portier open. We stapten ook uit en liepen naar de kofferbak. Little John gaf ons allebei een parachute, compleet met harnas. We gingen dus een sprong maken, en aangezien we hier niet op een vliegveld stonden, moest het wel om basejumpen gaan... en dat was hartstikke illegaal.

‘Heb je er nog steeds zin in?’ vroeg Penelope. Ze hing haar harnas over haar schouder en trok haar lange blonde haar, dat bijna tot haar middel reikte, door de achterkant van haar honkbalpetje. Ze was best tener, maar wekte de indruk dat de parachute helemaal niks woog.

‘Aangezien ik nog steeds niet weet wat we gaan doen, kan ik daar niet echt op antwoorden.’ Ik pakte het zwarte petje aan dat ze me gaf en zette het op.

Ze wees omhoog en ik volgde haar vinger naar de High Roller, het hoogste reuzenrad ter wereld. ‘Dat meen je niet! Dat ding...’

‘Is op het hoogste punt honderdvijfenzestig meter,’ vulde ze aan. Ze liep al achter Little John aan en ik ging haar achterna. We liepen onder het grote metalen platform door waar de passagiers instapten en mijn gedachten tolden heel wat sneller dan dit rad. ‘Je hoeft het niet te doen, als je niet durft,’ riep ze over haar schouder.

Dacht ze dat ik bang was? Niet voor de sprong zelf. Wel voor de gevolgen als we werden gepakt. Dan liep alles waarvoor ik de afgelopen acht jaar zo hard had gewerkt volledig in de soep. Dit meisje kon nog zo knap, betoverend en uitermate fascinerend zijn, ik kon simpelweg niet alles op het spel zetten voor een illegale sprong.

Ze draaide zich om en hield de deur voor me open. ‘We worden niet gepakt, hoor, maar stel dat dat gebeurt, dan kunnen ze ons alleen aanklagen wegens het zonder toestemming betreden van verboden terrein. Dat is een strafbaar feit, daar krijg je hoogstens een fikse boete voor. Luister, je hoeft het niet te doen. Je mag nu ook weggaan of gewoon een rondje in de cabine maken. Of je springt, samen met mij.’

Ze keek naar me op. Uit haar lichaamstaal bleek overduidelijk dat ze dit ging doen, of ik nu meedeed of niet. Maar haar ogen vertelden een ander verhaal. Daarin zag ik iets beschadigds, een wanhopige smeekbede die me

tot in mijn ziel raakte. Ik had gedacht immuun voor dat soort dingen te zijn, maar man o man, wat had ik het mis.

Ze was geen jonkvrouw in nood die ik hoefde te redden, maar er was wel iets aan de hand. Het was me duidelijk dat ze daar niets over wilde zeggen, maar ook zonder dat ik wist wat er met haar was kwamen al die ridderlijke neigingen in me naar boven die mijn oma me had aangeleerd.

Shit. Dubbel shit. Fuck.

Ik had geen roekeloos karakter. Helemaal niet. Ik zag het leven als het potje schaak dat het was en dacht altijd minstens zeven zetten vooruit. Maar waarom nu dan niet? Omdat ik morgen vertrok en een paar maanden weg zou blijven? Of kon ik tegen mezelf liegen en mezelf wijsmaken dat ik het voor de kick deed? Nee, dat was niet zo. Ik deed het voor haar, voor dit wonder van een vrouw die ik nog maar een uur kende.

Een strafbaar feit kon lastig worden, maar het was minder erg dan een misdrijf. Dat zou pas echt roet in het eten gooien.

Holy shit, je gaat toch geen strafmaten met elkaar vergelijken?

‘Ik doe mee,’ zei ik tegen haar.

Haar glimlach was zo opgelucht dat ik het er warm van kreeg.

Gunstig voor haar, minder gunstig voor jou.

Ik zei tegen het duiveltje op mijn schouder dat het zijn bek moest houden en liep achter het tweetal aan door de donkere gang. Aan het einde ervan was de kaartverkoop, maar daar was niemand.

‘Ik heb alles geregeld,’ zei Little John tegen Penna. ‘We zijn al voorbij de bagagecontrole, dus die parachutes ziet niemand. Dit zijn jullie kaartjes, laat die met deze kant naar boven zien. Ze zijn gemerkt en de controleur laat jullie gewoon door. Eenmaal in de cabine moeten jullie het zelf doen. Ik sta hier recht achter geparkeerd. Laat die parachutes liggen zodra jullie geland zijn. Jullie zijn meer waard dan die dingen.’

Penelope pakte de kaartjes aan. ‘Duidelijk.’

‘Zeker weten?’ vroeg Little John aan haar.

‘Nee,’ antwoordde ze. Ik keek snel haar kant op. Ze keek Little John hoofdschuddend aan. ‘Als ik ooit weer mezelf wil worden, dan moet ik dit doen. Ik kan niet voorzichtig beginnen, ik kan het vanwege die documentaire niet stapje voor stapje doen. En als ik dit niet doe, verdien ik het niet om een Renegade te zijn.’

‘Dat is gelul.’

‘Dat is waar.’ Ze boog zich naar hem toe en gaf hem een kus op zijn

wang. ‘Dank je. Ik weet wat je hiervoor hebt moeten regelen. Ik zie je beneden weer.’

‘Wees voorzichtig, en... nou ja, laat hem ook heel.’ Hij draaide zich om en liet ons achter bij de deuren die naar het platform leidden.

Uit de geluiden achter ons in de gang bleek dat er alweer nieuwe passagiers naar binnen liepen. ‘We moeten gaan.’ Ik legde voorzichtig mijn hand op haar onderrug en duwde haar naar de deur. Het was niks bijzonders, dit zou ik tijdens een date ook kunnen doen, maar nu was die simpele aanraking al voldoende om mijn pik wakker te schudden.

Rustig, jongen, daar hebben we geen tijd voor.

Ik trok meteen mijn hand terug. Waar ben ik mee bezig? vroeg ik me af toen we naar de kaartjescontroleur liepen. Ik zag dat hij minstens tien mensen in liet stappen en ons op de volgende cabine liet wachten.

Penelope gaf hem onze kaartjes aan en hij sperde heel even zijn ogen open toen hij het merktekentje in de hoek zag. Toen knikte hij en hij nam ons mee naar een doorzichtige cabine waar met gemak een man of twintig in paste. ‘Recht tegenover deze deur kunnen jullie uitstappen,’ zei hij. ‘De rit duurt in totaal een halfuur, dus geniet ervan. Welkom in de High Roller.’

We stapten over de vijftien centimeter brede spleet tussen het platform en de cabine en de controleur deed de deur achter ons dicht. Nu zaten we gevangen in een schemerige bol met paars licht. De cabine begon zonder schudden aan de tocht naar boven.

De tv-schermen aan boord trakteerden ons meteen op allerlei feitjes over het reuzenrad, maar we kregen ze op zwart door een paar keer op wat knopjes te drukken. Ik legde de parachute op de vloer en Penelope deed hetzelfde. Toen gingen we allebei voor de ramen staan kijken naar de lichtjes van Vegas. Die waren nu nog boven ons, maar straks zouden wij erboven hangen.

‘Ik ben je een uitleg schuldig,’ zei ze zacht. Daar overviel ze me mee.

‘Dat zou fijn zijn, maar ik heb mijn keuze al gemaakt. Je bent me niets schuldig.’ Onze schouders streken langs elkaar en ik voelde weer diezelfde elektrische schok. Ik wist niet eens wie dit meisje was, maar het was wel duidelijk dat de vonken oversprongen.

‘Ik heb dit nog nooit eerder gedaan.’

‘Wat bedoel je met “dit”? Een basejump? Iets illegaals? Een wildvreemde vragen of hij de wet met je wil overtreden?’ Mijn lippen krulden om nu tot me doordrong hoe absurd de situatie was.

Haar lach was een prachtig, licht geluid dat ik onmiddellijk nog eens wilde horen. ‘Ik heb nog nooit een man versierd, en al helemaal niet in een bar. En ik heb ook nog nooit iemand gevraagd of ze hun leven met me wilden wagen. Dit is echt een avond vol eerste keren.’

‘O ja? Goh, ik heb vorige week in Seattle nog iets soortgelijks meegeemaakt,’ grapte ik.

Dat leverde me een adembenemende lach op. God, dit meisje was echt beeldschoon. Haar gezicht had klassieke, bijna oud-Griekse trekken: hoge jukbeenderen, een kleine neus en een mond die erom vroeg om te worden geproefd. En die ogen... lichtblauw met donkerblauwe vlekjes, ogen waar ik langer naar keek dan strikt noodzakelijk was.

‘Hoe oud ben je trouwens?’ wilde ze weten.

‘Zevenentwintig. Was je bang dat ik nog niet meerderjarig ben?’

‘Nee, ik wilde even zeker weten dat je nog niet in aanmerking komt voor een pensioen.’

‘Au,’ zei ik lachend.

We stegen langzaam verder boven Las Vegas en ze keek naar de gebouwen om ons heen. ‘Niet te geloven dat je ja zei.’ Voordat ze nog iets kon zeggen, zei haar telefoon ‘ping’ en toen ze het toestel uit haar zak wilde halen, klonk het geluid nog eens. ‘Shit,’ mompelde ze. Ze las snel wat er op het schermpje stond.

‘Problemen?’

Net toen ze met haar duim over het scherm streek, kwam er weer een bericht binnen.

‘Pax. Leah. Pax. Landon. Rachel. Nick. Shit, ze weten dat ik hier ben.’ Er verscheen een paniekerige blik in haar ogen en haar tanden drongen in haar onderlip.

Ik keek op mijn horloge. ‘Nog een minuut of tien voordat we op het hoogste punt zijn.’

‘Juist.’ Ze stond nog steeds de berichtjes te lezen.

‘En als we eenmaal beneden staan, is de kans groot dat ik je nooit meer zie.’

Ze keek me aan. ‘Als wé beneden staan?’

‘Als ik samen met je spring,’ verduidelijkte ik. ‘Je staat hier met iemand die je net een uur geleden in een bar hebt ontmoet en je hebt duidelijk vrienden die om je geven. Het zijn mijn zaken niet, maar dat lijkt niet helemaal te kloppen.’

Ze keek even naar mij en toen weer naar de skyline. Ze zette haar telefoon uit en stopte hem in haar achterzak. 'Je weet helemaal niets van me.'

'Daarom kan ik dit waarschijnlijk tegen je zeggen.' Ging ik nu echt een sprong met haar wagen in de hoop dat ze me dan meer over zichzelf zou vertellen? Er zat haar iets dwars en het was duidelijk dat ze niet van plan was om contact op te nemen met degenen die haar net hadden geappt. Ik knikte naar de parachute op de vloer. 'Hoe heb je het gedaan?' Als ik er ook maar over dacht om van een reuzenrad te springen wilde ik in elk geval zeker weten dat alles goed zat.

'Klassiek achtje.'

'Geen *primary stow*?'

'En geen *slider*.' Ze haalde haar schouders op.

'Wacht, geen slider én geen *primary stow*?'

'Zonder slider gaat de parachute sneller open, en op honderdvijfenzestig meter...'

'Kunnen we elke seconde gebruiken,' concludeerde ik. De val zou hoogstens een paar seconden duren. Als Little John beneden stond te wachten, als we die parachutes snel af konden doen, als we door de petjes onherkenbaar op camerabeelden zouden staan... worden we misschien niet gepakt.

'En de stow is een onnodige stap bij het openen,' vulde Penelope aan.

'Je bent hier echt heel goed in, hè?'

Haar mondhoek ging omhoog. 'Ik ben een bijzonder goedbetaalde extreme sporter. Of nou ja, dat was ik althans.' Die laatste woorden fluisterde ze bijna.

'En nu ben je dat niet?' Ze wierp me een blik toe en ik stak mijn handen op. 'Hé, ik heb maar één avond, een paar minuten in deze eeuwigheid, om je te begrijpen.'

Om te proberen of ik je kan helpen.

'Wil je iedereen begrijpen?'

'Ja, ik heb een beetje een controletic.'

En een heldencomplex, volgens mijn oma.

Ik voelde dat ze naar me keek, maar ik hield mijn blik gericht op de skyline. We kwamen er bijna bovenuit.

'Ik ben een paar maanden geleden gewond geraakt.' Ze sloeg haar armen onder haar borsten over elkaar.

Het kostte me de grootste moeite om mijn mond te houden, maar ze had iemand nodig die luisterde, niet iemand die praatte.

Mijn poging werd beloond toen ze een zucht slaakte en vervolgde: ‘Ons groepje, de andere sporters... we zijn meer familie dan vrienden. Een van mijn andere goede vrienden, Nick, raakte verlamd toen hij een nieuwe stunt probeerde, en mijn zus... Ze hield van hem, maar toen hij iedereen buitensloot, kon ze dat niet meer aan. We zijn bezig met een documentaire, die vooral bedoeld is om te laten zien dat Nick zulke goede stunts kan bedenken, maar het liep van het begin af aan al mis. Er werd met uitrustingen geknoeid, er raakten mensen gewond en Leah was bijna dood geweest,’ fluisterde ze. Ze schudde haar schouders los en haalde diep adem. ‘Brooke, mijn zus, wilde Pax verwonden, maar gelukkig raakte ze mij in plaats van hem. Ik brak mijn been.’ Ze draaide met haar enkel. ‘Ik ben een maand geleden voldoende genezen verklaard om het weer te proberen, maar ik wilde helemaal niet. Daarom vroeg ik om een enkelbrace, dan had ik een excuus om niets te hoeven doen.’

‘Zit je daarom nu niet bij je vrienden?’

‘Zij zitten nu in Aspen voor de X Games. Ik wilde eerst wel mee, maar toen besefte ik dat ik niet op de tribune wilde zitten en me voortdurend af wilde vragen of ik zelf ooit weer kan stunten. Ik wil er eerst zelf achter komen. En ik kan er niet met hen over praten, want als ze merken dat ik twijfel, zullen ze zeggen dat ik het stapje voor stapje moet doen en gaan ze me heel voorzichtig behandelen.’

‘En je doet het niet graag voorzichtig?’

Ze rolde met haar ogen en ik lachte toen ik merkte dat mijn woorden een beetje dubbelzinnig klonken. Gek was dat niet, ze had nu eenmaal een lijf dat gemaakt leek te zijn voor wilde seks die de hele nacht duurde. Toch waren het niet haar rondingen waardoor ik in dit reuzenrad was gestapt voor misschien wel de gevaarlijkste onderneming van mijn leven. Nee, dat had ik gedaan omdat ik, toen ze heel even haar schild had laten zakken, de geknakte blik in haar ogen had gezien.

‘Ik ben het type dat meteen van de hoge duikplank springt en daarna pas kijkt hoe diep het bad is,’ zei ze. ‘Vanaf het allereerste moment dat ik bij Pax op de motor mocht meerijden, wist ik dat ik er zelf ook eentje wilde. Ik heb nooit vliegangst gehad, ik was nooit bang om te springen. Als ik dit vanavond kan doen, zit dat meisje van toen misschien nog altijd hier.’ Ze tikte op haar borst. ‘Als ik dit kan, kan ik misschien ook weer naar mijn motor kijken zonder misselijk te worden.’

Ik wist dat dat meisje er nog steeds was, anders had ze niet hier naast me

gestaan. Dan was ze beneden gebleven. Maar ik was niet degene die overtuigd moest worden, dat was zichzelf.

Ik knikte in mezelf en haalde diep adem.

Zo te zien ga je springen.

‘Je kent toch wel een paar uitstekende advocaten die ons indien nodig uit de puree kunnen halen, extreme sporter?’ Ik stak mijn hand uit naar het harnas.

‘De beste,’ beloofde ze. ‘En zoals ik al zei, het is geen zwaar vergrijp. En ze pakken ons toch niet.’

‘Hoe zeker weet je dat?’ Ik bekeek mijn parachute aandachtig en wenste dat ik de ruimte had gehad om die uit te pakken en weer in te pakken, gewoon voor mijn eigen gemoedsrust.

Je springt of je springt niet, maar niet van dat halve werk, oké? Of je vertrouwt haar, of je vertrouwt haar niet. Help haar of bemoei je er verder niet mee.

‘Ik durf er een goede fles champagne om te verwedden,’ zei ze met een glimlach die me naar adem liet happen.

‘Daar hou ik je aan.’ Een paar klikken later had ik het harnas om. Ik trok de riempjes strak en zette mijn helm op. Toen rolde ik mijn mouwen naar beneden om mijn armen zo goed mogelijk te beschermen.

De cabine hing nu hoog boven de casino’s om ons heen. ‘Wat een prachtig uitzicht,’ zei ze vol ontzag. Haar blik gleed over de skyline en haar lippen weken een klein stukje uiteen toen ze haar handen tegen het glas plantte.

‘Ja, het ziet er geweldig uit.’ Ik maakte mijn blik geen seconde van haar los.

Dat ontging haar niet. Ze keek even mijn kant op en bloosde.

‘Het is zover.’ Ze wees naar een van de schermen, waarop stond dat we over een minuut het hoogste punt bereikten. Ze liep naar de andere kant van de cabine en deed de deur open. Dat ging gemakkelijker dan ik had verwacht. Snel veegde ik met mijn mouw haar vingerafdrukken van het glas.

Er waaide een briesje naar binnen en de frisse januarilucht maakte mijn hoofd leeg. Ik ging naast Penelope staan en samen keken we naar de verlaten parkeerplaats onder ons.

Ze wees naar een boom. ‘Blijf daar uit de buurt.’

‘Jij moet uitkijken voor die lantaarnpaal.’

‘O, dit voelt zo lekker,’ fluisterde ze. Het klonk alsof ze dat niet hardop had willen zeggen.

‘De kick?’ raadde ik.

‘Dat gevoel van verwachting. Die stille strijd die in mijn lijf woedt, tussen wat ik wil doen en wat veilig is. Mijn maag trekt samen en mijn hart gaat sneller kloppen. Dat moment waarop ik nog steeds zelf kan beslissen.’

Ik wist precies welk moment ze bedoelde omdat ik het zelf ook had meegemaakt. Ik voelde het nu weer, dat moment waarop je weet dat je iets geweldigs kunt doen als je de sprong durft te wagen. Letterlijk.

Ze keek op en maakte haar *static line* vast aan de stalen buis boven de deur. Ik volgde haar voorbeeld en stapte toen naar achteren, zodat ik onze precieze positie op het scherm kon zien. ‘Het is zover.’

Ze schoof met haar tenen naar de rand van de cabine. Haar zwarte Vans staken af tegen de metalen plaat. Toen deed ze haar ogen dicht en hief ze haar gezicht op naar de hemel. De verrukking was van haar gezicht af te lezen.

Betoverend.

Het meisje naar wie ze zocht, was dichterbij dan ze dacht.

‘Ik zie je beneden,’ zei ze met een stralende glimlach over haar schouder toen ze naar buiten sprong.

Ze kende echt geen angst. Zelfs als ik geen parachute had gedragen, had ik nog achter haar aan willen springen. Die meid trok me aan als een fokking magneet.

‘Ga naar Vegas, zeiden ze. Daar kun je lol hebben, zeiden ze,’ mompelde ik.

Ik telde twee hele seconden af, zag haar parachute opengaan en stapte toen zelf in het niets.

Hoe stoer ze ook is, ook zij kan verliefd worden

Stoerder dan Penna Carstairs (oftewel **Rebel**) zijn er niet veel. Dit vrouwelijke lid van stuntteam The Renegades is behoorlijk badass. Ze is *sexiest female athlete of the year* en in de wereld van extreme sports is er niemand die haar gek maakt. Maar in een bar in Las Vegas ontmoet ze Cruz, en die dringt wél door haar barrière heen. Ze brengen een geweldige nacht met elkaar door. Daar houdt ze het graag bij, maar zo makkelijk komt ze niet van hem af, want ineens blijkt hij haar docent te zijn.

Dit meeslepende laatste deel van de *Renegades*-serie van Rebecca Yarros volgt op *Wilder* en *Nova*. Op bol.com schreef een lezer meteen al: 'Supertrilogie, jammer dat er geen vierde deel is.'

Z&K

ISBN 9789401914253 NUR 340

9 789401 914253

www.zomerenkeuning.nl